

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC

BROJ 7 – GODINA 2019.

ČOVJEČANSTVO

REGOČ

BRLIĆ - MAŽURANIĆ

NASLOVNA STRANICA IZRADILA: GITA VRUČINIĆ

Adrian Bakotić, 3.a

Ana Bašić, 7.a

Te lude godine...

Pubertet, pubertetlije, pubertuloze... zovite nas kako hoćete, ali našu ludost ne možete promijeniti. Pubertet je razdoblje promjena na, na, la, la, la... dalje sam zaboravila, ali znam što nisam zaboravila. Nisam zaboravila ono 'la, la, la'. To je za mene pubertet. Zaljubila, poludjela, zaboravila, pošasavila. Onda, gdje je to 'la, la, la' u udžbenicima? Nigdje! Nemojte me pogrešno shvatiti, pubertet nikako nije poput pjesme, on nikako nije lagan i poletan, sinkroniziran i melodičan. Ne vjerujete mi? Evo, uvjerite se sami.

Ujutro se probudiš ni mrtav ni živ. Podočnjaci su tu. Krase tvoje umorno lice puno bubuljica. Možda ipak nisi trebala pogledati onu seriju u ponoć i četrdeset i pet. Sad bi trebala tako ići u školu? Samo sanjaj! Ipak te mama natjerala da odeš. Ljuta si i bezvoljna, želiš plakati i vrištati. Sjedneš u klupu i sve to ode. Ispred tebe je tvoja najbolja prijateljica. Naravno, sve si joj rekla. Tračevi, tračevi, tračevi, sve ti je ona rekla. Njih su dvoje skupa. Ona tamo pada matematiku, a ona dobiva brata. Tada, u toj sekundi, on se okrene i pita te za olovku. Pa to mi je sretan dan. Onaj zbog kojega već mjesecima ludujem je tu kao Bogom dan. Naravno da imam olovku, kakvo je to pitanje? Dok mu daješ olovku, u očima ti sjaji, tvoje srce kuca i kuca, samo što ne iskoči. Ne mogu doći k sebi. Sad mi se opet plače, zašto mu nisam ništa rekla? Tako sam glupa! Trebala sam ga pozvati van. Ah, dobro. Pubertet je takav. Za sve je kriv jedan monstrum u meni koji samo pjevuši: „La, la, la, la, la...”

Jeste li se uvjerali da je to teško sa samo trinaest godina? Kontrolirati jedno čudovište snage vola i glasa slavu koja te čak ni ne sluša! Samo pjeva: „La, la, la, la, la...” Pláč ili smijeh je njegov izbor. To nije normalno, ludost je prava. Srećom, to je čudovište s rokom trajanja, samo se strpimo još par godina.

Antonia Perić, 7.c

Ana Jelaska, 2.b

Antea Gabrić, 5.b

Ah, taj pubertet!

Ah, taj pubertet! Dobro znam da su mnogi to prošli i da ću i ja, ali ipak imam osjećaj da će ovo čudno razdoblje mog života trajati vječno. Mama mi kaže da ću proletjeti kroz taj pubertet i opet biti ona stara, ali ipak malo zrelija, ja. No, nekako, kao da joj ne vjerujem.

Znam da i moji prijatelji to prolaze i da smo svi sad malo „čudnjikavi“ te da nas svašta živcira. No, najčudnije mi je to da mijenjam raspoloženja u sekundi. Cijeli dan sam sretna i onda shvatim kako mi je dovoljna jedna rečenica da mi hakira cijeli sustav i da se rastužim. I primijetila sam da me sve živcira, na primjer, kada mi mama rano ujutro digne roletnu i pusti mi svijetlo u sobu, navodno da me probudi. Ah, odmah sam bijesna i uvijek počnem vikati: „Daj, spuštaj to, još ću se teže probuditi!“ Sada i više brinem o modi. Ne podnosim kada mi se odjeća ne slaže i samo poželim „porazbijati“ sve i svašta.

No, najgore od svega je kada mi mama počne govoriti kako sam očajna, kako sam joj počela odgovarati i kako sam lijena i neodgovorna. Ta naša prepirka mogla bi trajati dan i noć, ali ja bih vjerojatno, na pola sata svađe zaspala.

Klara Milišić, 7.b

Kao u filmu

Jednog srpanjskog dana iz rodilišta se začuo plač jednog bucmastog dječaka, taj dječak sam bio ja i tim trenutkom započeo je moj život. U trenutku rođenja bio sam jedan od težih dječaka koji je izašao iz rodilišta, što se danas, hvala Bogu, promijenilo. Kada sam bio malen, bio sam jako lijen, kasno sam prohodao i nisam volio šetati, no zato na jeziku nisam bio slab, što se vidi i danas. Moje prve riječi nisu bile ništa drugačije nego ostalih vršnjaka i iako su prve riječi bile siromašne, kasnije su rečenice bile prilično bogate. Jedini je bolniji dio dojenačke dobi što sam krenuo u jaslice već s godinu dana dok su drugi moji prijatelji dangubili i gledali crtiće. Na prijelazu iz jaslica u vrtić prvi sam put posjetio kazalište lutaka i iako sam plačući izašao s predstave, što sam više puta posjećivao kazalište, to su me više zanimalo predstave i gluma. U mom glumačkom razvoju jako mi je pomogao moj prijatelj Medić kojega sam zvao Medo, on mi je davao karte za sve predstave. Pri kraju vrtićkog razdoblja, rodila se moja sestra Laura, igrom slučaja za taj je događaj doznao cijeli Split jer je upravo tog dana došla televizija u naš vrtić i intervjuirala djecu pa sam s ponosom rekao da sam postao brat. U prvom razredu nastavio sam se baviti glumom, počeo sam gledati i ozbiljnije predstave. U školi sam volio sve predmete, osim likovnog i tjelesnog, ocjene su uvijek bile odlične, ali u petom sam razredu dobio prvu dvojku i bio sam jako tužan i potišten. U petom sam razredu i režirao svoj prvi film za sat Hrvatskog jezika, a u šestom drugi za europski projekt u kojem je sudjelovala naša škola. Pubertet me „uhvatio“ u šestom razredu i, iskreno, dobro se nosim s njime. Za budućnost imam jako puno planova, ali smatram ako nastavim biti svoj da ću lako doći do zvanja, prijatelja i uspjeha. Ne znam što me još čeka, ali ako bude upola dobro kao dosad, zaista ću uživati u životu.

Luka Bajto, 7.b

Dora Lipar, 7.c

Uvijek hodam sunčanom stranom

Ja sam Ana Maria Radeljić. Rođena sam jednog toplog, sunčanoga, ljetnoga dana 22.6.2005. godine. Moji roditelji su Ivan i Tina, a mama mi danas kaže kako joj je to bio najljepši dan u životu.

Prvih nekoliko godina života provela sam u Njemačkoj. Ti trenutci su mi ostali u magli jer sam bila jako mala. 2008. godine vraćam se s obitelji u Split, gdje me mama upisuje u dječji vrtić Dobri. U početku nisam jako voljela vrtić, ali s vremenom sam ga zavoljela i stekla sam mnogo prijatelja, a s nekima sam i danas u razredu. Sa šest godina počela sam trenirati ples. To mi je bila prva ljubav. Sjećam se da su mi omiljene igračke bile Barbie lutkice i imala sam ih jako puno. Dugo sam vremena bila jedinica i jedina maza u obitelji. S devet godina dobila sam mlađega brata. Kada je imao 2 godine, suočio se s dijabetesom tipa 1, no to ga nije sputavalo u njegovoj sreći i veselju. Danas nam je on mali šef u obitelji i naša mala maza. Došlo je školsko doba. Prvi razred je brzo prošao. Drugi, treći, četvrti prohujali su s vihorom. Došao je peti razred, novi predmeti i novi profesori. Šesti razred mi je ostao u najboljem sjećanju. Danas sam dogurala do 7. razreda. Novi predmeti i novi profesori. Svaki se dan borim s njima, nekada oni pobjede, a nekada ja, ali tako je to. Veliki utjecaj na mene imali su moji roditelji. Uče nas da živimo kroz smijeh i igru, da su poštenje i iskrenost najbolje čovjekove osobine te da, iako se nekad nad nama nadviju crni oblaci, nikada ne odustajemo, jer iza kiše uvijek dolazi sunce. Uz školu i ples učim i engleski jezik te pratim nogomet, a pogotovo Barcelonu čiji sam veliki fan. Najdraži predmeti su mi Hrvatski i Povijest, a najgori Matematika s kojom se uistinu borim. Nadam se da ću jednog dana postati profesorica hrvatskog jezika.

Ovo je u kratkim crtama bila moja autobiografija, a nadam se, kada odrastem da će mi se snovi ostvariti, a autobiografija još više proširiti.

Ana Maria Radeljić, 7.a

Darian Duka, 2.b

Ema Majić, 3.b

Autobiografija

Rodila sam se jednog vrućeg ljetnog dana. Bila sam okružena raznim cjevčicama, zabrinutim licima i čudnim uređajima.

Usljedi su mjeseci vježbanja, kontrola pa opet vježbanja. Moja želja za životom nadvladala je te silne probleme i ja sam se otisnula u život. To silno vježbanje preoblikovalo me u sportaša, tako da i danas volim sport i natjecanja. Nakon dvije godine dobila sam brata Marina. Lijepo je imati nekog s kim se možeš smijati, ali i svadati. Moj društveni život nastavio se u vrtiću. Tamo sam upoznala prve prijatelje. Voljela sam ići u vrtić i družiti se s prijateljima. Sa 7 godina krenula sam u školu. Tada sam dobila i drugog brata – Luku. Od prvog do četvrtog razreda uživala sam u školi družeći se s prijateljima i učeći o svijetu u kojem živimo. Trenirala sam plivanje i bila sam uspješna u tome. Krenuvši u 5. razred, sve se počelo mijenjati. Manje me zanimalo učenje, a više izlasci s prijateljicama. Promijenila sam i sport. Sada treniram nogomet i u tome uživam. Ušla sam u pubertet. U meni se događaju razne psihičke i fizičke promjene.

Za godinu dana moji vršnjaci i ja otići ćemo u srednju školu. Upoznat ćemo nove prijatelje, ljude i profesore. U životu će nam biti teško, no važno je da budemo sretni i da slijedimo svoje snove.

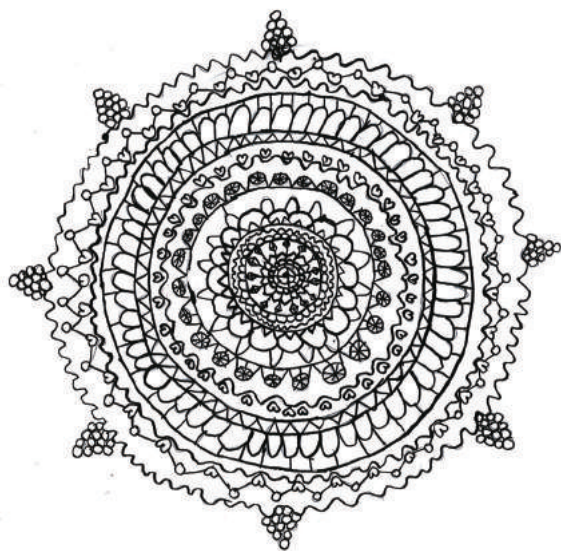
Ana Kraljević, 7.a

Dora Božanić, 2.b

Ema Tomić, 1.c

Gabriela Mirić, 3.c

Osmijeh

Osmijeh popravlja sve svade,
on zbližava najstarije i najmlade.
Osmijeh daje životnu energiju,
za njega ne trebaš nikakvu strategiju.
Zato se smijmo i srce grijmo!

Poklonimo osmijeh, ne košta nas ništa,
zarazimo njime sva ratišta.
Osmijeh je kao ljekovita tableta,
trebao bi biti u svim ljekarnama svijeta.
Zato se smijmo i srce grijmo!

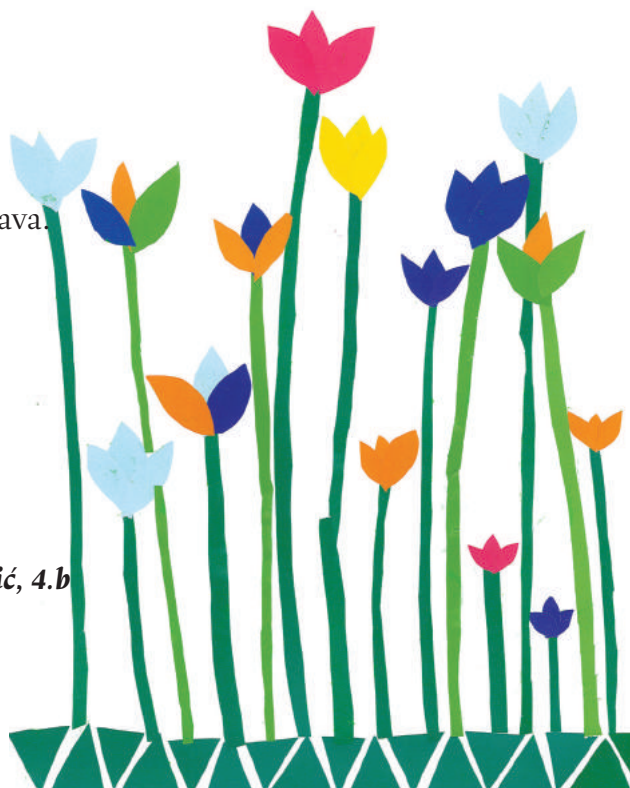
Leo Vulić, 4.b

Vrt

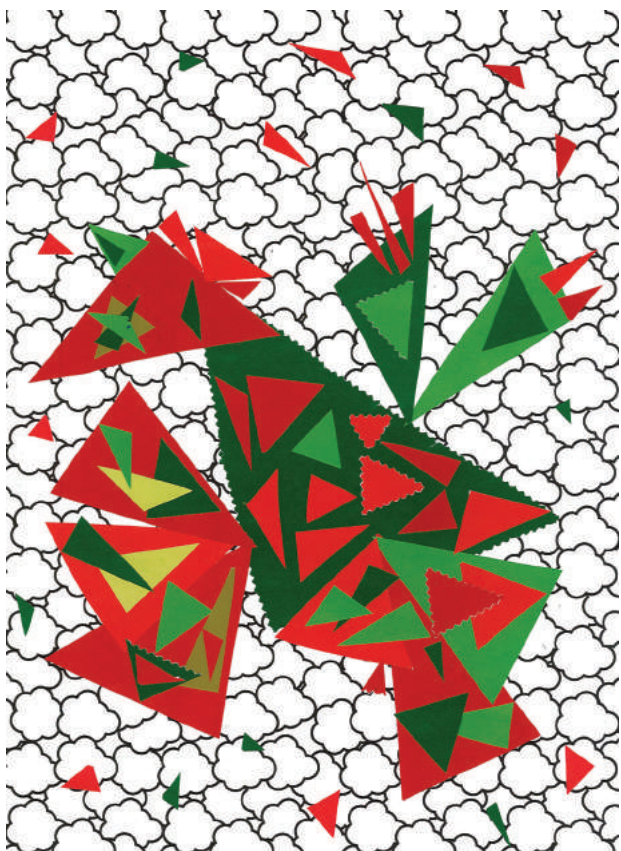
Moj kućni vrt čarolija je prava,
u njemu je sto boja i zvukova, čičaka, ptičica i trava.
Naranče, limuni, đumbir, smokva,
mačke, pračke i pokoja hrđava brokva.

Miris ljubičastih ljubičica i maslačaka žutih,
privlači tisuće pčelica i bumbara ljutih.
Na čeličnoj šipci smeđa se ljuljačka prazna njiše,
dječaci i djevojčice u njoj se ne ljuljaju više.

Leo Vulić, 4.b

Kaja Parać, 3.a

Josipa Franetović, 5.c

Iva Oršulić, 7.b

Neobičan susret

Jednog prekrasnog ljetnog jutra otišla sam na livadu sa svojim psom Bobijem. Kada smo stigli, Bobi je uznemireno počeo lajati i njuškati, otrgnuo se s uzice i potrčao do rijeke. Došavši do rijeke, primijetila sam ženu dobroćudna izraza lica kako me gleda i pruža mi ruku. Isprva sam se prepala, ali sam joj ipak pružila ruku.

To je bila vještica. Imala je plavo-zelenu kosu koja joj je sezala do ramena. Na uskoj glavi nosila je vještičji šešir zlatne boje koji me pristojno pozdravio. Ipak je to čarobni šešir. Vještičje lice bilo je razvučeno u osmijeh. Imala je najljepše oči koje sam do tada vidjela. Bile su duboke, tamne boje mora. Bila je visoka i vitka stasa. Nosila je dugu žutu haljinu na kojoj je bio oslikan grb Hogwartsa. Čizme su joj bile crne poput mraka i uglačane tako da su se sjajile na mjesecini. Njena metla bila je stara i lijepo izrezbarena. Imala je kućnu pomoćnicu, vilu, i mačku kojoj je krzno svjetlucalo. Rekla mi je kako se voli družiti s ljudima, ali je se svi boje. Lijepo smo razgovarale, no uskoro sam trebala ići kući pa smo se pozdravile. Kada sam se vratila, ispričala sam što mi se dogodilo, ali mi nitko nije vjerovao... no, dobro. Sada znam da sve vještice nisu zle. Vještica, koju sam upoznala, pametna je, prijateljski nastrojena, zabavna i šašava.

Marina Vučica, 5.b

Karlo Sinovčić, 6.c

Opis visibabe

Visibaba je proljetnica jer najavljuje dolazak proljeća. Raste krajem veljače uz rub livade na sunčanim mjestima. Izrasta iz lukovice i ima dugu stapku, bijeli cvijet i unutrašnje i vanjske latice. Unutrašnje imaju zeleni rub. Ovdje u Hrvatskoj je zaštićena i ne smijemo je brati u prirodi. Volim je zato što mi se sviđa njen izgled.

Ana Ćurković, 2.c

Osmijeh

Za svakoga je osmijeh nešto drugo,
nekome je možda kad zapuše jugo,
nekome kad pročita novo štivo
i zato to radi često i marljivo.
Nekima je osmijeh samo bajka,
nekome kad ga zagrlj vlastita majka.
Nekom je osmijeh dobiti knjigu,
a nekom kad drži duplu figu.
Meni je osmijeh sve dobro na svijetu
i kad na treningu ubacim u petu.

Vanda Rajić, 4.b

Katia Hodžić, 4.c

Jesen

Jesen nam stiže,
grane su gole,
kesteni u travi,
postaje hladnije vani.

Djeca se na zraku igraju,
vjeverice mudro skrivaju
lješnjake voljene svoje,
ptičice lete u krajeve tople.

Listovi žute,
sve kraći je dan,
a životinje se pripremaju
za zimski san.

Dora Jug Dujaković, 2.b

Iva Jeličić, 1.b

Proljeće

Veselim se proljeću jer su dani duži pa se mogu duže igrati vani. Proljeće je mirisno i toplo s kišicama i vjetroćima. Izbijaju pupoljci na svakoj stabljici, a cvjetovi se natječu i mame svojim mirisima. Proljeću se veselim zato što sve cvate i pjeva. Nježni zvuci proljeća zrakom lete na krilima raspjevanih ptica, nestašnih leptira te vrijednih pčelica. Najdraži dan u proljeću mi je 1. travnja. Male podvale podijelim čitavoj svojoj obitelji i drugim prijateljima. U proljeće se osjećam dobro i lijepo. Ništa me ne može rastužiti. Svakim danom ima nešto novo jer novi život svuda se sreće. Volim proljeće!

Jan Plenković, 5.c

Marul Bebić, 4.a

Dan meduza

Nebo bez maće ijedne. Sparina, vitrića nigdi. Spreman se za skok. A onda stanen, ijade malih prozirnih krugova u moru, kristalnih pijatića, nestvarnih bića, guraju se, vrte, ljeskaju, lebde, meduze! Ne mogu virovat svojim očima! Stotine, ijade ih je. Stojin ka ukopana, zaboravljan na kupanje i vrućinu, divin se ton prizoru morske lipote! Zatvaran oči i zadržin tu sliku u sebi.

Ursula Štambuk, 5.b

Luka Kraljević, 1.a

Mia Buljubašić, 1.a

Mašta

Mašta svašta može, možemo zamišljati sebe bez kože. Možemo besplatno ulaziti u svećane lože, na bilo koje pitanje svi odgovaraju s 'može'. Svima možeš čitati misli, zamišljati ih kao da su pokisli. Možeš ih zamišljati da su bolesni, bilo što možeš pojesti. Imaš veliku televiziju, na njoj gledaš Euroviziju. Kad ti to sve dosadi, narediš svojoj posadi da plove u Afriku i donesu papriku. Udomiš lava, velika mu je glava pa kad te proba pojesti, moraš kući vojsku da ga ubiju dovesti. Kupiš dva brza auta, odmah misliš da si Niki Lauda, u vožnji jedeš sir Gauda, zapali ti se hauba. Spašavaj živu glavu, uzmeš u ruke tavu pa nekim čudom ugasiš vatru. Voliš boju plavu, dođe ti loše kad probaš kavu. Upoznaš englesku kraljicu, obučeš rozu majicu. Ideš u Ameriku po Trumpa, padne mu na glavu lampa. Zove te tata, kaže da se vratiš kući, a ti kažeš: „Pusti me tata, nemoj me mučit!“ Onda se sjetiš da moraš učiti, naučiti brojeve izlučiti. Umoriš se pa ideš spavati, dođe ti neki lik glavati, kaže: „Ovo je sve samo san, idi kući tamo je dan.“ Mašta je super, pogotovo ona dječja, može nasmijati svakoga. Maštati nije grijeh, u mašti je svatko lijep.

Bartul Mateljan, 6.c

Sara Schmidt Mandić, 1.c

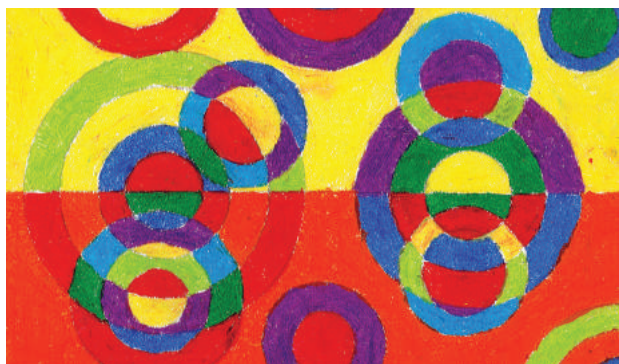
Lucija Mušterić, 3.b

Moj dan

Kad imam lijep dan,
jedva noću utonem u san.
Kad je vikend ljuljam se na ljuljačkama
pa zovem prijateljicu na igru igračkama.

Kad se moram baviti školom,
učim i pišem za stolom.
A kad idem spavat noću,
obučem pidžamu i sanjam što hoću.

Lanja Štanjo, 4.b

Lana Štanjo, 4.b

Lana Romac, 6.b

Svijet je dovoljno velik za svakoga da nađe prijatelja

Prijatelja pravog imam. Pa, zapravo, prijateljice. One mi pomažu shvatiti što je prijateljstvo. Je li to nešto pozitivno ili nešto negativno, nešto posebno ili nešto dosadno? Uz njih sam shvatila da je prijateljstvo zabavno. One se sa svojim pozitivnim osobinama međusobno nadopunjuju. Ida me uvijek uspije razveseliti. Marina mi pokušava uvijek pomoći, a Lea je uvijek spremna razgovarati kad je teško. S njima nema zvijeri koja bi me mogla napasti, oluje koja bi me mogla povući. Nema svađe koja bi nas mogla razdvojiti. Znaite, ja jako žalim što neki ljudi nemaju prijatelje. Bio okrutan, bio zao, debeo, mršav, pametan ili nezreo, svatko zaslužuje imati bar jednog prijatelja. U prijateljstvu je važno i opraštanje, naprimjer, u životu ćete se vi i vaš najbolji prijatelj posvađati, ali onda ga uvijek trebaš poslušati i oprostiti mu. Neće biti lagano, znam, ali na kraju ćeš se ti bolje osjećati. Prijateljstvo je besprijekoran dar.

Antea Gabrić, 5.b

Godišnja doba

Proljeće

Kad u proljeće ideš vani,
cijeli vidik se šareni.
Od cvjetova do ptica
i ostalih ljepotica.

Jesen

U meni rastu voća razna,
a stabla su mi poluprazna.
Vidjet ćeš na podu kesten,
ja sam vam, djeco, predivna jesen.

Zima

Jesen je napokon prošla,
a zima s blagdanima došla.
Svi se raduju Božiću bijelom,
svu djecu čini veselom.

Ljeto

Ljeto ima svoje fore
kad idem na more.
Kupaju se tamo svi,
debeli i mršavi.

Renco Lujčić, 3.a

Lucia Miošić, 8.a

Jere Cipci, 1.b

Maja Žuvela, 6.a

Snijeg

Idemo na Marjan, zabavit ćemo se,
naučit ćemo skijati i grudat ćemo se,
radit ćemo snješka i uživati,
kasnije ćemo se sa snješkom igrati.
Radit ćemo anđele u snijegu,
a kasnije ćemo se valjati po brijegu.

Leona Šerić, 3.a

Lana Florijan Knežević, 3.b

Marijeta Matić, 4.c

Čarobno proljeće

Proljeće je čarobno,
jaglac i tratinčice
plešu proljetni ples,
u cvjetnom svijetu
vlada pravi tris-tres!

Leptirić leti,
pčelica zuji,
u prirodi tada
sve se budi.

Volim prirodu
i lijepi cvijet,
kao i veseli
leptira let.

Ana Jelaska, 2.b

Sara Mozara, 3.c

More

Kad gren na more, uvijek viknen: „Ča je lipo ovo naše Jadransko more!“ A još mi je lipje kad me gledaju one male ribe ča u jatu plivaju. I kad galebovi glasno kliču, ne znan ko je glasniji. A tek kad na žalu ležin pa kad me vali prska-ju, ositin onu dalmatinsku ljubav prema našen primorju. Najlipje je kad s muleta skaćemo na glavu i ogrnemo se mekanin šugamanima. Ali znanje steknemo kad se na ježinca ubodemo pa „skužimo“ da nan je more čisto ka suza. Ja mislin da mi Dalmatinci svi u glas možemo reć: „Fala ti svite ča živin u ovon kraju.“

Lea Ostoić, 5.b

More

Sjedim na žalu i gledam u lijepo plavo more. Čujem kako šumi i zapljuskuje o stijene. Vidim ribe koje skaču iz mora i dupine što plešu na valovima. Polako pada noć. Odlazim kući i razmišljam: Ah, kako volim more!

Lara Grgurević, 2.b

LJUBA

Matej Duplančić, 7.b

Mia Lara Bešlić, 2.c

Obiteljska ćakula

Prošloga ljeta cijela moja obitelj okupila se na selu, u Sutini kod tatine mame. Dok smo se mi djeca igrali, čula sam kako moja nona priča s mojom bakom. Baka je rekla noni: „Idemo u kokošinjac uzeti domaćih jaja“, a nona je na to rekla da ona u kokošinjac neće ući. Kada je moja baka pitala nonu zbog čega, nona joj je rekla da ju je napao kokot (pijetao) kada je bila mala.

Ja sam se na to počela smijati i zamolila nonu da nam ispriča tu priču. Sjela sam na kauč i nona je počela pričati: „U Varbuoskoj son imala kokoše i jenega ludega kokota. Kad bi moja mama nosila kokošima jist, uvijek bi kokot skoči parvi za jist, a ona bi ga šćopon istiola. Jedno jutro son jo išla odnit kokošima jist, a nison vazjela šćop. Kokot je odma skoči na mene i poče me kjucot. Jo san se pristrašila, hitila teću i počela torkat, a kokot za menon. Utekla san kod suside i vika-la: „Teta Perica, spas’te me, iskljuvot će me ovi ludi kokot.“ Teta Perica ga je polotila, a jo nison nikad nosila kokošima jist.“

Svi smo se smijali, a nona je još nadodala: „Kakva je na kraju tek bila juha od kokota!“

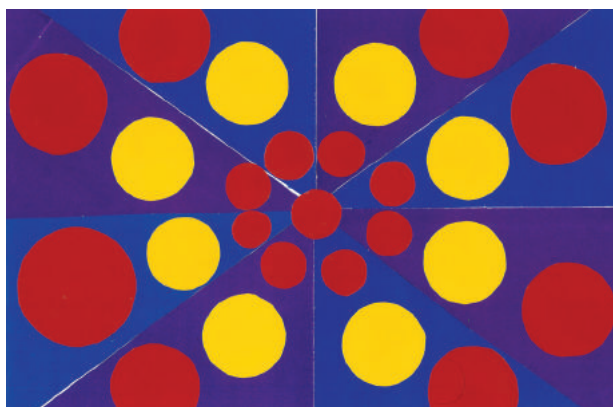
Leona Šerić, 3.a

Mihovil Kuliš, 8.b

Lena Kalašić, 4.c

Petra Budić Leto, 7.c

Panula na Čiovu

Jednega teplog lita zraka mi provirila kroz šku-re. Otvorija san oči i vidiija svoga pasa Abija, koji je veselo gleda. Diga san se iz kreveta i otiša se umit. Vanka u dvoru pape me čeka i reka mi da idemo na panulu. Bia san baš sritan i ponosan na mog papu. Obuka san se i izaša iz kuće. Napomenija mi je da moran očistit kaić. Očistili smo kaić i zaplovili. Vidiija san da je bura počela puvat i odlučija san se malo pro-vozat i ne bit puno na moru. Taj smo dan do-bro uvatili. Dobro san se naija i ubia oko.

Renzo Klišmanić, 5.c

Moja nona

Moja nona zove se Đurđica. Ona često nosi 'rebe' i majice. Njena je kosa duga i plava. Mene i moju sestru često vodi u grad. Ja je vo-lim zato što je velikodušna i zato što je uvijek dobra prema meni. Njene oči sjaje. Ima ruke taman za zagrljaj. Ona me uvijek nasmiije. Za blagdane pozove moju obitelj na ručak. Ja je volim baš takvu kakva je.

Cvita Mimica, 2.a

Moja baka

Moja baka Vesna je jako dobra, lijepa i mlada. Uvijek mi pomaže u svemu i jako me voli. I ja nju jako volim. Uvijek pravi torte za mene, brata, mamu i tatu. Kupuje mi poklone i odjeću. Stalno me nečemu uči. Uvijek je radosna i puno se smije. Puno volim moju baku.

Paulina Grisogono, 2.b

Moj djed

Moj djed Nenad je jako vrijedan. Kada treba poći u pčelinjak, uvijek me pozove. Ja dođem jer znam da mu treba pomoć. Preko ljeta sam većinom kod njega. Tada skupa idemo na kupanje. Često igramo društvene igre. Ponekad skupa ležimo u krevetu i pričamo. On mi jako puno znači. Kad odlazim, jako je tužan. Stvarno ga puno volim. Jedva čekam opet doći u Komižu!

Lav Mlinar, 2.b

Sara Vrdoljak, 4.c

Tia Drašković, 2.a

Pronašla sam zlatnu ulaznicu

Jedno jutro, kada sam ustala, pored mene je stajala zlatna ulaznica. Bilo je malo karamele razmazano po njoj. Imala je miris Orea (keksa). Toliko sam bila zadivljena. Otvorila sam ulaznicu, a u njoj je pisalo: „Draga Emily, Dumpti Dum, pišem ti ovo jer znam koliko voliš čokoladu. Pozivam te u moju Čokoladnu Zemlju Mašte. Kako bi došla ovamo, trebaš izgovoriti: ‘Dibili Dum Ti Dum!’ Vidimo se tamo. Tvoj Choko Locko!“

Tako sam bila sretna i uzbuđena. Zatvorila sam zastore, prozore i vrata. Legla sam na krevet i izgovorila sam: „Dibili Dum Ti Dum, Čokoladna Zemlja Mašte!“ Počela sam se toliko brzo vrtjeti da mi se zavrtjelo u glavi. Našla sam se na tlu od grickalica. Tada me netko primio za ruku. To je bio neki šašavi čovjek. Imao je zelene hlače, crvenu majicu i razbarušenu kosu. „To je Choko Locko!“ uzviknula sam. Ustala sam, a on mi se nasmiješio. Rekao mi je kako bi trebala poći s njim po svoj poklon. Pristala sam. Vodio me kroz Čokoladnu Zemlju Mašte. Tamo sam vidjela stablo u obliku lizalice i kuću od šećerne vune. Bila je tamo i kuća od čokolade. Malo sam ju licala, a ona se srušila. Otišla sam kao da ne znam tko je to učinio. Vidjela sam oblake u obliku gumenih bombona. Sve je bio od šećera. Napokon smo došli do mog poklona. To je bio dvorac od keksa, šećerne vune i karamele. Krevet je bio kao želatina. Choko Locko mi je rekao da sad ovaj dvorac pripada meni i kad god želim, mogu doći u Čokoladnu Zemlju Mašte.

Odjednom me mama probudila...bio je to najbolji san ikada...

Ema Trumbić, 5.a

Mit o postanku svijeta

Jako, jako davno u svemiru je postojalo nekoliko planeta. Svaki je planet imao svoga stvoritelja. Saturn je stvorio ris, Veneru lisica, Sunce je stvorio feniks, Uran sova... Zemlju je stvorila crvena panda.

Crvena panda je živjela na Veneri. Na Veneri je postojalo jedno jezero koje se zvalo Sula. Crvena panda je plivala jezerom, a kad je zaronila, uočila je plavi kristal koji svjetluca. Zgrabila ga je šapom i otišla. Točno pet dana nakon toga u šumi Kano, u jednom velikom deblu, uočila je zeleni kristal. Prošlo je jako puno vremena i crvena panda odluči spojiti ta dva kristala. Bilo ju je strah jer nije znala hoće li kristali eksplodirati. Otišla je u svemir i spojila zeleni i plavi kristal. Sve se smračilo, panda se prepala. Nije prošla ni minuta i došlo je svjetlo, oko nje se nalazila trava, potoci su žuborili, vjetar je šumio, krošnja se šarenila, sve je bio prelijepo. Panda je hodala po travi i divila se, a planet je odlučila nazvati Zemlja. Od toga dana počeo se razvijati život i stvarati najmanji organizmi. Svi na Veneri upamtili su crvenu pandu. Dugo se pričalo kako je čudesna panda stvorila novi planet.

Tako je nastala Zemlja koja se i danas razvija. Crvena panda i njeni kristali ostvarili su neostvarivo.

Lucija Brakus, 7.c

Marin Kraljević, 5.a

Petra Mihotović, 3.b

Paulina Grisogono, 2.b

Vanda Rajić, 4.b

Zara Radosavljević, 6.a

Ja sam naj

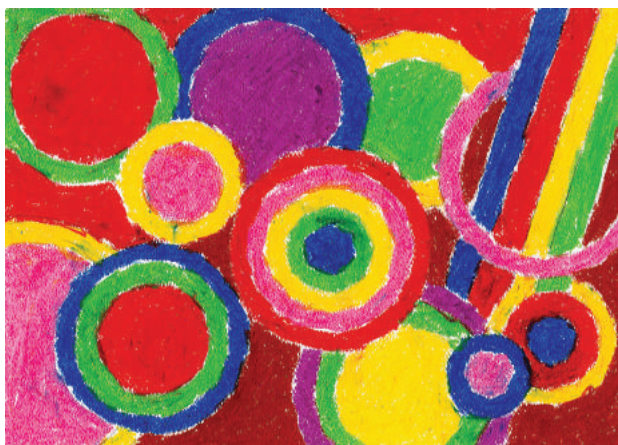
Zovem se Toma Bjelić. Idem u 2.c razred Osnovne škole Manuš. Želio bih postati najbolji u nogometu. Za to je potrebno puno truda, upornosti i treninga. Trener mi je rekao da sam odličan. Te riječi su me motivirale da treniram. Nadam se da ću jednog dana postati najbolji na svijetu.

Toma Bjelić, 2.c

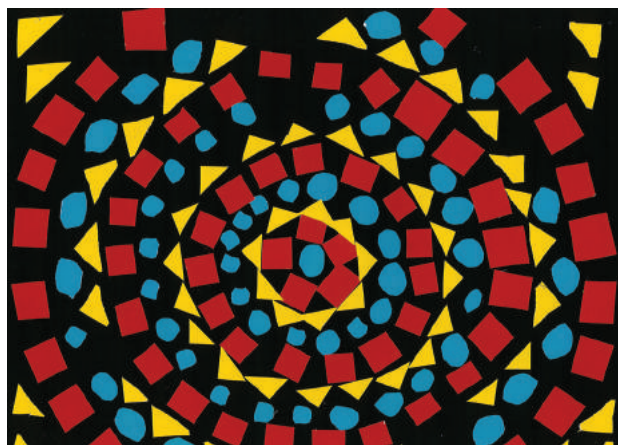
Valentinovo

Valentinovo mi je najdraži blagdan. Obavezno pošaljem pismo svojoj simpatiji. Sve bih dao da se ona zaljubi u mene. Koliko ju volim, dao bih čak i dijamant. Kad ju pogledam u oči, odmah se sav rastopim. Ima prekrasnu smeđe-plavu kosu. Za mene je ona najljepša curica u razredu. Ah, to Valentinovo!

Adrian Kos, 2.b

Nikola Jurišić, 4.b

Renko Lujić, 3.a

Cesta čeka pred kućom nestrpljivo

Svi se ljudi boje promjene. Neki se boje odlaska u srednju školu, neki se boje odlaska na novi posao, a neki novih ljubavi i prijateljstava te gubitka starih. Nažalost, promjene su neizbježne. Djeca moraju odrasti, a odrasli moraju ostariti. Svaka promjena u životu ispočetka je strašna zbog šoka, ali na kraju uvijek sve ispadne dobro. Koja je svrha u tome da se nerviraš oko nečega na što ne možeš utjecati?

Mislim da je promjene najbolje prihvatiti. Ako je neka bliska osoba napustila tvoj život, očito ti nije vezana za budućnost. Nemoj se zbog toga kočiti kad naiđe nova, bolja osoba. Sami sebi zbog prošlosti zakidamo sreću u budućnosti. Propitujemo svako djelo, svaku najmanju riječ zbog straha da nas se ponovno ne povrijedi. Bog nam svakog dana daje nove prilike. Preživjeli ste prošlu bol, tako ćete i novu. Život je kao more, neko vrijeme sve bude mirno, ali kad tad će doći novi val i sve poremetiti. Nakon vala će opet sve biti mirno pa opet u krug. Nemoguće je odrediti kada će sljedeća nepredviđena situacija doći. Zato se treba živjeti u sadašnjosti. Točno ovaj trenutak nećete opet dobiti. Život je jedan, zato je bolje više voljeti, a manje mrziti. Bolje je oprostiti, nego pamtiti. Na kraju svega vama ostaje samo mržnja u srcu i bolna sjećanja. Život neće čekati da vi nešto prebolite, on samo ide dalje. Neće čitav svijet stati jer vas je ostavio vaš 'savršeni' momak, jer vas je povrijedio 'najbolji' prijatelj ili zato što ste pogrešno postupili. Nemojte stati ni vi. Istina, ne kontrolirate zbivanja, ali zato kontrolirate svoja razmišljanja. Sami birate hoće li vas bol uništiti ili ojačati. Trebate biti hrabri i trčati u novi dan, novu priliku. Svakako ćete imati posao, partnera i smještaj. Morate se potruditi da imate posao koji želite, a ne prvi koji vas dopadne. Da imate partnera punog ljubavi, podrške i razumijevanja, a ne prvog 'debila' ne kojeg naidete. Da imate prekrasan stan, a ne da se gužvate u maloj prostoriji.

Jučer je povijest, sutra je misterij, ali danas je dar. Okružite se pozitivnim ljudima. Prestanite govoriti da nešto ne zaslužujete, jer vi zaslužujete sve. Svakako možete postići sve što želite, ali požurite jer život ne čeka.

Nika Mateja Zorica, 8.c

Lucija Biško, 2.c

Lena Batinić, 2.c

Ovca i gusjenica

Bile jednom jedna ovca i gusjenica koje su voljele biti lijepe, ali svaki put kad su se igrale ljepote na farmi s ostalim životinjama, uvijek je pobjednik bila umišljena ovca. Ona se uvijek svima rugala nakon pobjede, posebno gusjenici. Govorila bi joj da bi i crv prekriven blatom bio ljepši od nje. Tako su prošli mjeseci, a od svih životinja jedina se gusjenica promijenila. Pretvorila se u prekrasnu leptiricu. Na farmi se ponovno igrala igra ljepote, ali ovaj je put leptirica pobijedila. No ona se nije rugala ovci, nego se sprijateljila s njom. S vremenom su postale najbolje prijateljice koje se nikada nisu jedna drugoj rugale.

Tina Gnječ, 5.a

Prava je ljubav zbilja vječna

Prava je ljubav vječna. Tako bar tvrde stari, pisci, pjesnici i mnogi drugi 'zaljubljeni' parovi. Je li to stvarno tako? Žive li oni samo u zabludi ili je to stvarno istina? Postoji li to savršenstvo u odnosima između dvoje ljudi?

Kroz povijest smo navodno svjedočili mnogim velikim ljubavnim odnosima. Romeo i Julija ili pak Kleopatra i Julije Cezar samo su neke od tisuću zamršenih i nikad zaboravljenih drama. Nema tih drama samo u dalekom svijetu. Mi u Hrvatskoj imamo svoj nesretni ljubavni par. Hrvatski Romeo i Julija su Miljenko i Dobrila. Radnja se odvija nedaleko od Splita, u Kaštelima. Ta navodno romantična priča nadahnjuje mnoge. Iskreno, nikad nisam razumio koji je smisao tih romantičnih priča. Navodno se zaljube na prvi pogled i onda se dogodi neka strašna tragedija i opet, nakon 10 minuta u filmovima, završe zajedno. Čemu uopće služi ta ljubav? Čovjek je sav sretan, ne razmišlja racionalno i kao sav blista. Što kad ta ljubav pukne? Osoba postane turobna i umjesto da živi svoj život, ona se povlači i završi u naslonjaču s velikom kutijom sladoleda i suzama u očima.

Mislim da i današnje školstvo ispire mozak mladim ljudima. Čitaju se poezija i neke romantične priče. Ako se ljubav osjeća, zašto je se onda toliko nameće?

Ja sa svojih 15 godina možda ne mogu shvatiti tu ljubav. Vjerojatno nisam još zreo da pričam o nekim ozbiljnim stvarima ili da nekome solim pamet i namećem svoj stav o ovoj temi. Iskreno, ne znam zašto uopće pišem ovaj osvrt. Pišem li ga radi ocjene, iz dosade ili jednostavno jer sam zbunjen i zaljubljen?

Luka Kovačev, 8.c

Sergio Salvador, 7.a

Sveta Lucija

Svijet bi trebao biti pun ljubavi i darivanja, a manje rata. Sveci nas čuvaju i mi se njima trebamo redovito moliti. Njima je molitva dar. Kad se njima molimo, to je isto dobro djelo. Zato i mi trebamo raditi dobra djela kao sveta Lucija.

Ivan Gabrijel Kardum, 2.a

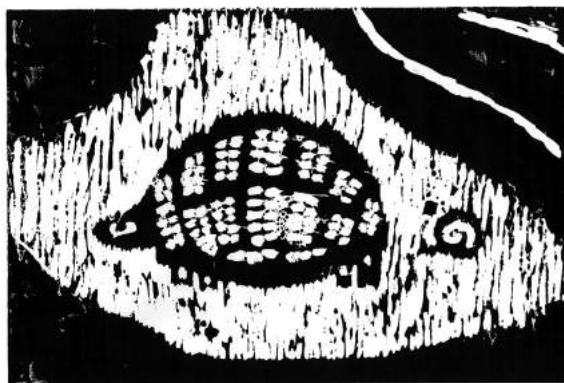

Lena Colnago, 6.b

Moć prijateljstva

Imam prijateljicu Marijetu. Uvijek je spremna pomoći. Često se družimo i igramo. Kada sam tužna, nasmije me. Nekad se i svađamo, ali to brzo završi. Ljudi bez prijatelja tužni su i usamljeni. Moć prijateljstva jača je od svega. Ona je izvor sreće.

Rafaela Vučica, 3.b

Marta Ercegović, 6.c

Nogomet u moru

Jednog dana išao sam na more. Zaronio sam i vidio nogometni teren. Bio je pun riba i rakova. Igrao sam protiv njih i pobijedio ih. Častili su me ručkom. Priredili su pravu morsku gozbu. Zahvalio sam se, pozdravio ih i izronio na površinu. Gore me dočekao tata. Bio je jako ljut i zabrinut jer me dugo nije bilo. Nije povjerovao u moju priču. Zabranio mi je ronjenje, ali nije mogao moju maštu.

Ivan Družijanić, 3.b

Druženje s Petrom Panom

Oduvijek sam željela kartati s Petrom Panom. Jedne noći sanjala sam da šeta po mom stanu. Tražila sam ga i našla u dnevnom boravku. Sjedio je na trosjedu i miješao karte. Prišla sam i igra je počela. Trajala je do dugo u noć. Bili smo jednako dobri. Nije bilo pobjednika, što ga je naljutilo. Pokušala sam mu objasniti da je druženje važnije od pobjede. On je svejedno ustao i otišao.

Nera Šimić, 3.b

Tonka Benić, 2.a

Plaške čakule

Moj van je dida Damir iz jednog malog mista Sveta Nedija na otoku Hvaru. Strašno volin ić tamo jer se uvijek nešto zanimljivo i uzbudljivo događa. Ljudi tamo ka i u svin malin mistima vole čakulat. Oni van čakulaju ispid butige, tako inače zovu mali dućan u selu, svaku večer prije večere. Tamo ćete saznat sve novitade ovoga svita. Ja bome ka i sva mala dica volin slušat šta odrasli čakulaju pa san tako jednom prilikom slušala čakulu o tome kako su zezali moga didu, a on im se na kraju dobro naruga.

E pa da krenem iz početka. Moj van je dida sa jednom ekipom igra na balote. Igra se odužila do kasno u noć i mome didu je dodijalo. Reka je da ide leć jer mora rano ujutro poč ulovit 2–3 velika zubaca. Cila ekipa je prasnila u smih. Nagovarali su didu da ostane, ali on se nije da. U ranu zoru, ka i svakog dana, dida je izaša sa svojom barkom na more. Dok su balotaši spavali do podne, dida je ka šta je i reka ulovija 2 velika zubaca od 8 kila. More je toga dana bilo dosta valovito i puva je jaki vitar. To moga didu nije smetalo. Spavači su mislili da dida i nije bia na moru, pa kad su se digli onako pospano su zadirkivali didu:

„A šta je ribaru, di je riba?“

„Ostala u moru i čeka jel...ha ha?!“

Dida je bez puno riči otkrija siće. Kad su balotaši ugledali dva ogromna zubaca ostali su bez teksta. Pokrili su se ušima, a o tome se ispid butige čakulalo već milijun puta. Nikad mi nije dosadilo slušat tu priču i uvijek kad je slušam narasten bar dva prsta od ponosa na svoja didu.

Bruna Kružić, 1.b

Neobična vještica

Svake noći zločesta vještica leti gradom na svojoj metli. Putem istraži svaku kuću u gradu i krađe sastojke za novi otrov. Živi u drvenoj kolibi punoj čudnovatih stvari. O njoj postoji puno mitova i legendi, a evo kako zapravo izgleda.

Poznata je po svojoj velikoj kapi i velikom nosu. Ima sijedu kovrčavu kosu i zeleno strašno lice. Svojim pogledom prestraši svako dijete, a njezin mačak prestraši čak i pse. Vrat joj je dugačak i iskrivljen. Najčešće nosi crnu majicu s tamnoljubičastim prugama ili prostranu crnu haljinu. Oko struka uvijek sveže crni pojas. Obično nosi i crne visoke čarape koje joj se protežu iznad koljena. Tako izgleda kao Pipi Duga Čarapa. Njezine prljave čizme imaju i oštar vrh koji služi za penjanje. Ta vještica svakodnevno rastuži neko dijete. Nekome ukrade čokoladicu, nekome omiljenu igračku. Rijetko je u društvu, a najviše voli letjeti na metli.

Sa svojim mačkom miješa i kuha tajne napitke. Unatoč njezinoj spretnosti i energiji jako je stara.

Lea Ostoić, 5.b

Lucija Šoljak, 8.a

Marija Šimundić, 4.c

Ćakule ne mogu biti veće od ćakula

U našem lipom Splitu baš svi vole ćakulat. Takva sam se i ja rodila, s voljom za ćakulanje. Niko me ne može zaustavit pa pričam čak i u snu. Često znam slušat odrasle ćakule i priznaje da su vrlo zanimljive i zabavne. Najdraža mi je priča ona koju mi je ispričala moja baka. Jednog lipog dana moj ćaća je jaha svog konja Mrkova kroz poje. Odjednom se konj zaustavlja na nekoj livadi i počeo past ditelinu. Moj ćaća ga je pokušao potirati dže, ali konj se nije da. Podiga je stražnje noge i spustija glavu pa je ćaća poletija ka tica, ali je ima sriće pa je sletija ravno u ditelinu. I to van je bila jedna velika ćakula.

Iva Dora Jeličić, 1.b

Ćakula

Ne bi možda smija reć, ali naše matere znaju puno ćakulat, a najviše kad se nađu na kavi. U toj svojoj ćakuli znaju koju i uvrđit, i ja mislin da je svaka bar jedan put to učinila onoj drugoj.

Kod ćaća je to drukčije. Oni ne ispijaju kave, nego nešto malo gorće (ka neku travaricu i tako...), a šta je još i gore.

Onda, ... između nji je razlika još i u pozdravu:

Kod žena je to ovako: „Vedrana, Vedrana pa uspori malo, trčen za tobom od vrja Marmontove... čekaj da ti rečen šta mi je svekrva rekla kad san je pitala oće li mi moć pričuvat maloga ovi vikend....“

I tako počne ćakula o svekrvi, materi, mužu, dici, ...a na kraju završi o parfemima, robi i nižin cinama u Zari, Berški, Mallu ili Cityju.

A muški počnu vikati: „Mate, Šime,oš popit šta?!“

„Ajde, kad smo zadnji put...?“

„Neću, neman vrimena, ...aj dobro kad si navalija!“ (Teško ga je bilo nagovoriti!)

I onda opet počne ćakula najpri o Ajduku, pa starim prijateljima, kako se Lovre bidan razbo-
lija jer ga je žena ostavila...i šta ja znan još šta.

I mi dica ćakulamo!

Mi ćakulamo o školi, kako nan je bilo dodijalo na matiši, šta nan je dala toliko za domaći, kako se ona nova profa obukla (to govore ženske), kako mi mater ne da vanka nego samo više ući, ući...

Svi mi ćakulamo, i muški i žene i dica. Ja mislin da nam to baš pomaže jer tako malo olakša-
mo dušu. Zato ćakulajte i boli vas briga.

Ivan Prpić, 6.c

Lucija Družijanić, 1.c

Amelie Ševeljević, 1.a

Ćakula s Oliveron

Moji otac i mater jedan put su išli na večeru, a to je bilo još prije nego san se ja rodi ja. I bilo in je baš lipo.

Kad su ušli u restoran, vidili su da je bija pripun. Malo je falilo da odu ća!

Na svu sriću, neko i je sinja. A znate ko?

Reć ću van: naš najboji pivač na svitu, Oliver Dragojević!

Živa istina! Pozva i je da sidnu s njin dok je pija bilo vino.

Lipo su se proveli i još večerali s Oliveron.

Lipa je to bila noć i još lipša ćakula.

Duje Kovač, 2.b

Lazanje i tikvice

Ovo van je štorija, ali nije o Nadalini, nego o lazanjama i tikvicama, a napisa je moj pranono Boris Kačić na kojega san ja puno ponosna.

Kad je naš Split bia još mlad, jedan veleposjednik, to ka neki gazda, zadužia je jednog težaka da mu radi mašklinom u poju na međama. Naradia se on tako i doša na večeru, a gospoja stavila na stol tavaju na roze fjoke i bilo cviće. Svitli misec, a oni jidu ka vukovi. Pita težak gazdu: „Šjor, koje van je ovo jelo?“

Ovaj mu odgovori: „Sinko moj, ovo su ti lazanje.“

Probudi se sutra težak i ode opet s mašklinom u poje. Radija je opet cili dan i kad se vratia, bili su gladni ka pasi. I težak opet pita: „Šjor, koje van je sad ovo jelo?“ , a on mu odgovori: „To ti je, sinko, milost Božja.“

(tihom glasom): Mislila je na tikvice.

Kad je izija, težak vikne: „Lazanje – plazanje, rodile – plodile. A ova vaša milost Božja nikad u kuću ne došla!“

Dora Božanić, 2.b

Lara Grgurević, 2.b

Lea Ostoić, 5.b

Turske serije

„Ma kako si se to obukla za školu?“

„Mama, pa svi se ovako oblače!“

„Dobro ajde požuri malo, zakasnit ćeš!“, tako se zimi odvija tipičan razgovor između mene i mojih roditelja, no kada dođe lito i odemo kod moje babe na Šoltu sve se to minja i glavna tema svake naše čakule budu turske serije. Ne želi priznati, no moja ih baba obožava. Gledajući seriju, sve nas privuče svojim komentarima i reakcijama pa tako i moj dida, i moja sestra, i mama, i ja, a tu i tamo i pokoji susjed, završimo zbijeni na kauču gledajući turske serije. Svako malo padaju komentari o likovima i njihovim postupcima. Kad se desi nešto neočekivano svi uzdišu. Dok se gleda serija nitko se ne diže s kauča, bar do reklama. Ako vrt nije zaliven, zalit će se posli, ako se nešto kuva na špakeru, vjerojatno će se prikuhat, ako susida zove na kavu, i ona će završit s nama na kauču... Niko se neće odazvat na dreku mog malog rodaka, već kad se on bida, onako mali, dogeđa do nas, baba ga uzme sebi u krilo pa i on završi gledajući seriju. I kad epizoda serije završi, niko se ne miče još barem pet minuti jer svi budu zaneseni, komentirajući i razglabajući o tome šta se dogodilo i šta svi očekuju da će se dogodit u sutrašnjoj epizodi.

Korina Vasilj, 8.a

Lea Ostoić, 5.b

Roko Koščina, 1.c

PLESNA HALJINA ŽUTOG MASLAČKA

SUNČANA ŠKRINJARIĆ

Amelie Ševeljević, 1.a

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 7 – GODINA 2019.